

Kum

Pogum na zasavskem Triglavu

Dostop: Po cesti iz Trbovelj 16 km. Markirane planinske poti iz Radeč, Hrastnika in Trbovelj na Kum so dolge po 3 ure hoje. Lažja tura, primerna tudi za otroke, ki pa je ponekod strma, pelje iz vasice Mali Kum, po kateri se lahko po makadamski cesti pripeljemo iz Podkuma. Dolga je poldrugo uro.

Naravne lepote

Zgodovinsko-kulturne znamenitosti

Med gosto posejanimi hribi, ki so med gubanjem zemeljske skorje v oligocenu, pred okoli tridesetimi milijoni let, začeli rasti tudi v zasavsko-posavskem delu Slovenije, se je s svojim dvojnimi vrhom najvišje dvignil Kum, imenovan zasavski Triglav. Plečati in visoki Kum kraljuje nad svojo okolico, videti pa ga je tako rekoč z vseh vzpetin, ki presegajo njegovo višino 1220 metrov. In obratno, z njegovega vrha se širi eden najbolj razsežnih slovenskih razgledov. In ker gora stoji v širšem geodetskem središču Slovenije, ti že en sam panoramski obrat okoli samega sebe utegne vzbuditi blag cinizem: pomisel, da živiš v žepni državi. Že daljnega leta 1900 je bilo zapisano, da pogled s Kuma sega v lepem vremenu tudi 500 kilometrov daleč. Ni čudno, da so na Kum že v prazgodovini hodili svečeniki, v srednjem veku romarji, kasneje in vse do današnjih dni pa številni planinci.

Južno od trboveljske železniške postaje, takoj za mostom čez Savo, se v bregove zarije 16 kilometrov dolga cesta, po kateri se lahko popeljete prav na vrh, k TV-stolpu, k planinski koči in cerkvi. Pravovernim planincem pa zaleže Kum tudi za pošten planinski vzpon. Nemara ni lepšega »zelenega« planinstva pri nas: počasi se dvigujete nad vzburkano valovje zeleno se penečih vrhov. Ko vam pogled sega že do mejnih obzorij, čez ljubeznivo valujoči dolenjski svet do Gorjancev, Roga in Snežnika, sta vam nemara tudi že telo in duša položila lep izpit vzdržljivosti. In če ste dobili občutek, da

Cerkev sv. Neže z dvema ločenima zvonikoma na vrhu Kuma še zdaj privablja obilo romarjev. TV-stolp stoji na drugem vrhu, na mestu podrte cerkve sv. Jošta.

Priljubljena pot na Kum pelje tudi z jugozahodne strani, iz vasi Podkum in Mali Kum.

so vam pljuča doli v revirjih malo počrnela, si boste tu oddahnili. Gledati visok trboveljski dimnik kot velikansko sivo iglo globoko pod seboj je pravi (in privoščljiv) užitek!

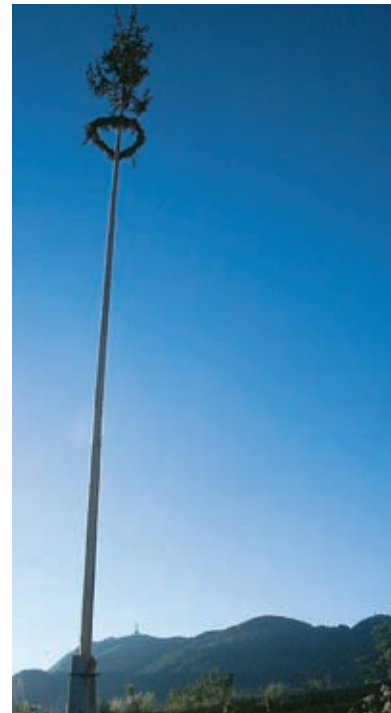
TV-stolp na enem vrhu Kuma gode nekaj o globalizaciji sveta. Cerkev sv. Neže na drugem vrhu s svojo čokato vpetostjo na zeleno plešo priča o stoletnem čaščenju tega razgledišča. Koliko gorečnosti so imeli naši predniki tlačani, da so tako visoko zvlekli toliko kameinja in tramov, vse zato, da bi ta prostor postal svet. Na obeh vrhovih so gradili. Toda cerkev sv. Jošta je bila leta 1961 po uradnem dekretu zrušena, ker je morala narediti prostor 76 metrov visokemu televizijskemu stolpu za oznanila novih časov.

Številne planinske družčine v pisanih oblačilih, vse glasne in sproščene, razposajeni otroci, prepoteni kolesarji, samotni pohodniki, ki odkrivajo redke rastline, sami dobri ljudje, ki si voščijo *Kum, Kum, le pogum ...* – spekter človeških podob in tudi veselja je tu neizčrpen. Vendar pa si lahko kje na širnem vrhu poiščeš tudi samotni kotiček, da bi mirno opazoval zahajanje sonca nad stoterimi pozlačenimi robovi, na nič mislil; morda zraven le poslušal glasove širnih prostorov in davnih časov.

Veter teh časov prinaša v spomin vzorno reportažo Frana Erjavca *Ena noč na Kumu* iz leta 1862, najraje tisti odlomek o romarjih in ljudskem zoboderju, tako jedrnato in slikovito pisanje, da ob njem podoba današnjega Kuma dolgočasno zbledi in da ga je vredno ponatisniti:

»Še povedati mi ni treba, kateri je, jaz ga sam najdem. To pravim, vsak se bo kesal, kdor pojde jutri z bolnim zobom domov, da mu bo

Mlaj na hribu, kjer stoji razvaljeni grad Svibno. V ozadju je TV-stolp na vrhu Kuma.

Zaradi dominantne lege nad Dolenjsko in Zasavjem uživa Kum sloves enega najlepših razgledov v Sloveniji. Na fotografiji je večerni pogled proti zahodu in alpskim vršacem.

morebiti nagajal vse leto. Zdaj pa je prilika, da nikoli take, in samo en groš velja.«

Od konca ni nihče imel bolnega zoba, ali ker je znal tako sladko govoriti, so jele ženske stikati glave in med seboj šepetati.

Zdaj se osrči neka ženska in reče: »Jaz imam enega gnilega, pa zdaj me že dolgo ne boli.«

Ženska je komaj to izgovorila, že je s kleščami pri njej in res, kot bi trenil, ga potegne iz čeljusti. Žena se je malo nakremžila, pa se je kmalu spet nasmejala.

»Šmentaj, ta je bil pa hud!« reče kleščman in ogleduje zob pri ognju.

»Tri korenine ima in kako zakrivljene!«

Vsi so ogledovali in občudovali zob, in ker so videli, da je mož res pripraven, so dobili pogum. Drug za drugim so molili čeljusti, in kakor bi hrustal orehe, so leteli zobje iz ust. Nekemu možu je izruval dva, neki ženski celo tri. Ko je vse opravil, je spravil zaslužene novce in se poslovil, rekoč: »Srečno! Če bomo živi in zdravi, se bomo ob letu spet videli.«